

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 790

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 194 din 3 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.048. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea și completarea anexelor nr. 2 și 3 la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 4.106/2016 privind componența nominală a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare	5–9
5.049. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.990/2017 privind componența nominală a comisiilor de contestații ale Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 38 din 4 iunie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 3 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Ionuț Titoiu în Dosarul nr. 12.576/3/CAF/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.093D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.322D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Mircea Minovici în Dosarul nr. 13.974/3/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.322D/2017 la Dosarul nr. 2.093D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin deciziile civile nr. 3.945 din 5 septembrie 2016 și nr. 526 din 9 februarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 12.576/3/CAF/2015 și nr. 13.974/3/2015, **Curtea de Apel**

București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Ionuț Titoiu, respectiv Mircea Minovici, în cauze având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe a Tribunalului București prin care a fost respinsă acțiunea privind constatarea aprobării tacite a unei cereri de obligare a Municipiului București la prelungirea unei autorizații pentru efectuarea transportului în regim de taxi și la emiterea uneia noi pentru efectuarea transportului în regim de taxi.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prin norma legală criticată este înfrântă egalitatea în drepturi, întrucât pentru situații similare tratamentul legal este vădit diferențiat, în detrimentul apărării drepturilor reclamanților, într-un domeniu cu totul special, în care se confruntă cu abuzul autorităților statului. Discriminarea rezultă și din compararea cu regimul acțiunilor întemeiate pe normele de drept comun în materie, respectiv cele ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, hotărârea pronunțată în temeiul acestei legi poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 reprezintă o reglementare specială în materia contenciosului administrativ, cauzele având ca obiect cereri de chemare în judecată pentru constatarea aprobării tacite fiind soluționate de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale tribunalelor/curților de apel, cu respectarea competenței stabilite de Legea nr. 554/2004, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 9 alin. (2) din ordonanța de urgență menționată.

9. Or, prin inexistența dublului grad de jurisdicție, consacrat atât în materia contenciosului administrativ, în care se încadrează și procedura constatării aprobării tacite, cât și prin Codul de procedură civilă care reglementează cel puțin o cale de atac, respectiv apelul, se încalcă dreptul la un proces echitabil. În aceste condiții, nu se poate susține că justiția este egală pentru toți, întrucât, pentru situații similare, regimul legal al căilor de atac este diferit, prin privarea unei categorii de justițiabili de dreptul de a beneficia de dublul grad de jurisdicție.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 2.093D/2016, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, precizând că se limitează la justificarea admisibilității sesizării Curții Constituționale în contextul în care multe dintre aspectele invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate au fost menționate de autorul acesteia în justificarea caracterului întemeiat al acțiunii de fond ce revine spre soluționare acestei instanțe, iar în Dosarul nr. 1.322D/2017 apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 2.093D/2016, precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate, care a fost reținut de Curtea Constituțională în deciziile nr. 1.031 din 9 iulie 2009, nr. 872 din 16 iunie 2009 sau nr. 907 din 16 septembrie 2008.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Curtea, cu privire la cererea prin care se solicită amânarea pronunțării în vederea formulării și depunerii de concluzii scrise, reține că acestea au fost comunicate după închiderea dezbaterilor, situație în care are în vedere dispozițiile art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și pe cele ale art. 394 alin. (3) din Codul de procedură civilă potrivit cărora „După închiderea dezbaterilor, părțile nu mai pot depune niciun înscris la dosarul cauzei, sub sancțiunea de a nu fi luat în seamă”.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „Hotărârile se redactează în termen de 10 zile de la pronunțare și sunt irevocabile.”

18. Analizând criticile formulate de autorul excepției, Curtea constată că acestea vizează exclusiv caracterul „irevocabil” al hotărârii judecătorești. Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, „De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă și irevocabilă» sau, după caz, «irevocabilă» se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»”. Aceste dispoziții sunt aplicabile și în prezenta cauză, întrucât litigiul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a început ulterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă. Prin urmare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, doar dispozițiile art. 11 alin. (3) teza a doua din ordonanța de urgență menționată, referitoare la caracterul definitiv al hotărârilor pronunțate în condițiile procedurii aprobării tacite.

19. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale

art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 124 alin. (2) privind caracterul unic, imparțial și egal al justiției.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 597 din 26 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 18 decembrie 2017, a reținut, în esență, că prevederea legală criticată, potrivit căreia hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procedura aprobării tacite sunt definitive, nu încalcă prevederile Constituției și nici pe cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare, în principal, la dreptul de acces la justiție, invocate și în prezenta cauză, având în vedere, pe de o parte, că Legea fundamentală nu cuprinde norme care să stabilească felul și numărul căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind doar, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii”; pe de altă parte, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la posibilitatea efectivă de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție (Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003). Or, în cazul procedurii aprobării tacite, persoana care se consideră vătămată de o autoritate a administrației publice, prin neemiterea unei autorizații prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, se poate adresa unei instanțe judecătorești pentru soluționarea plângerii sale, fiind astfel îndeplinite fără echivoc cerințele impuse de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Totodată, Curtea a statuat, de principiu, în jurisprudența sa, că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (în acest sens, a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

22. Curtea a mai reținut că procedura de judecată prevăzută de ordonanța de urgență criticată pentru constatarea aprobării tacite este una specială, ce derogă de la procedura specifică contenciosului administrativ, derogatorie, la rândul său, de la normele dreptului comun, respectiv Codul de procedură civilă. În acest sens, Curtea a observat că Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, prevede la art. 20 recursul ca o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță. Examinând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, atât cele care precizează scopul actului normativ, cât și cele de natură procedurală, Curtea a reținut că această ordonanță de urgență urmărește să soluționeze cu celeritate acele situații ce nu și-au găsit rezolvarea în conformitate cu prevederile actelor

normative ce reglementează tipologia autorizațiilor la care se poate aplica procedura aprobării tacite. Așadar, în scopul soluționării cu celeritate și al simplificării procedurilor administrative în atare situații (când reclamantul a parcurs și a respectat procedurile și termenele administrative prevăzute de lege), legiuitorul a prevăzut termene scurte de soluționare a cererii de constatare a aprobării tacite (30 de zile) sau de redactare a hotărârii (10 zile), a reglementat posibilitatea accesului direct la instanță pentru obținerea documentului oficial prin care se permite desfășurarea activității, prestarea serviciului sau exercitarea profesiei — art. 7 alin. (2) și a înlăturat, de asemenea, posibilitatea exercitării vreunei căi de atac — art. 11 alin. (3) teza a doua. Scopul special al actului normativ criticat justifică, prin urmare, și condițiile de procedură speciale, specifice constatării aprobării tacite.

23. Totodată, Curtea a constatat că soluția legislativă consacrată prin textul criticat este determinată și de tipul de acțiune promovată la instanță, acesta fiind în constatarea, și nu în realizarea unui drept. Astfel, acțiunea în constatare urmărește, în cazul de față, constatarea existenței unui drept subiectiv al reclamantului față de pârât. De aceea, soluțiile pe care le poate pronunța instanța judecătorească sunt, și acestea, prevăzute în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, la art. 11 alin. (1) și (2), astfel: „(1) *Dacă instanța constată existența răspunsului autorității administrației publice sau, după caz, a notificării transmise potrivit art. 6 alin. (4), purtând data poștei de la locul de expediere a corespondenței sau data la care solicitantul a luat cunoștință de răspuns, anterioare expirării termenului legal pentru emiterea autorizației, respinge cererea reclamantului.*

(2) *În cazul în care instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență privind aprobarea tacită, pronunță o hotărâre prin care obligă autoritatea administrației publice să elibereze documentul oficial prin care se permite solicitantului să desfășoare o anumită activitate, să presteze un serviciu sau să exercite o profesie.”*

24. Soluționarea acțiunii în constatare a aprobării tacite se face pe baza documentelor depuse de părți, respectiv: din partea reclamantului, copia cererii de autorizare purtând numărul și data înregistrării la autoritatea administrației publice

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Titoiu, respectiv de Mircea Minovici în dosarele nr. 12.576/3/CAF/2015 și nr. 13.974/3/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

pârâte, iar din partea pârâtului, răspunsul sau notificarea adresate solicitantului autorizației, în termenele prevăzute de lege. Confruntând aceste documente cu normele legale incidente, instanța de judecată constată o situație de drept, adică dacă au fost sau nu respectate termenele în care autoritatea publică avea obligația să răspundă reclamantului, fără a administra, ca în cazul altor tipuri de acțiuni judecătorești, un altfel de probatoriu, deci fără a se pronunța asupra unei situații de fapt. Astfel, instanța va respinge cererea, dacă în cauză constată că autoritatea publică și-a îndeplinit, în termenul legal, obligația de a-i răspunde sau a-l notifica pe solicitantul autorizației; în caz contrar, când aceste termene sunt depășite sau nu există niciun fel de răspuns sau notificare a autorității publice pârâte, instanța judecătorească va admite cererea și va obliga autoritatea să emită documentul oficial solicitat.

25. Potrivit art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, instanța competentă a soluționa această acțiune în constatare este tribunalul — secția de contencios administrativ. O eventuală cale de atac ar fi fost de competența curții de apel, care, reluând soluționarea pe fond a cauzei, nu ar fi făcut nimic altceva în plus față de prima instanță decât să confrunte, încă o dată, aceleași documente depuse de părți, ajungând la una dintre soluțiile prevăzute de art. 11 alin. (1) și (2) din ordonanța de urgență. Or, un asemenea demers ar fi contrar însuși scopului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, acela de a soluționa cu celeritate cauza, finalitatea urmărită de reclamant fiind emiterea și, respectiv, obținerea actului administrativ vizat.

26. Așadar, măsura reglementată la art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, referitoare la caracterul definitiv al hotărârii judecătorești, își găsește pe deplin justificarea și nu este de natură să încalce dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate în susținerea acesteia.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, argumentele reținute prin decizia indicată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea anexelor nr. 2 și 3 la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 4.106/2016 privind componența nominală a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare

În conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere constatarea că numărul membrilor unor comisii de specialitate ale Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare nu poate asigura calitatea evaluării printr-o încărcare uniformă și rezonabilă a acestora,

luând act de demisiile unor membri ai Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, având în vedere vacantarea unor locuri în componența Consiliului general, respectiv a comisiilor de specialitate ale Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, ca urmare a demisiilor,

în temeiul art. 9 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, aprobat prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 3.482/2016, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Anexele nr. 2 și 3 la Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 4.106/2016 privind componența nominală a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor

Universitare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 16 iunie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 2, numărul curent 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2.	Deleanu Călin	Centrul de Chimie Organică «Costin D. Nenițescu» din București”
-----	---------------	---

2. La anexa nr. 2, numărul curent 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„8.	Berinde Vasile	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca”
-----	----------------	--

3. La anexa nr. 2, numărul curent 11 se abrogă.

4. La anexa nr. 2, numărul curent 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14.	Drăguț Lucian	Universitatea de Vest din Timișoara”
------	---------------	--------------------------------------

5. La anexa nr. 2, numărul curent 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„20.	Mesaroș Claudiu	Universitatea de Vest din Timișoara”
------	-----------------	--------------------------------------

6. La anexa nr. 2, numărul curent 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„26.	Beuran Mircea	Universitatea de Medicină și Farmacie «Carol Davila» din București”
------	---------------	---

7. La anexa nr. 2, numărul curent 34 se abrogă.

8. La anexa nr. 2, numărul curent 42 se abrogă.

9. La anexa nr. 2, numărul curent 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„43.	Ipate Florentin	Universitatea din București”
------	-----------------	------------------------------

10. La anexa nr. 2, numărul curent 45 se abrogă.

11. La anexa nr. 2, numărul curent 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„48.	Pop Ioan-Aurel	Academia Română”
------	----------------	------------------

12. La anexa nr. 3, la punctul 1 „Matematică”, numerele curente 1, 3, 8, 11 și 16 se abrogă.

13. La anexa nr. 3, la punctul 1 „Matematică”, după numărul curent 18 se introduc cinci noi numere curente, numerele curente 19, 20, 21, 22 și 23, cu următorul cuprins:

„19.	Covei Dragoș-Pătru	Academia de Studii Economice din București
20.	Joița Maria	Universitatea Politehnică din București
21.	Groșan Teodor Silviu	Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj-Napoca
22.	Berinde Vasile — președinte	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca
23.	Crăciun Eduard-Marius	Universitatea «Ovidius» din Constanța

14. La anexa nr. 3, la punctul 2 „Informatică”, numerele curente 1, 8 și 9 se abrogă.

15. La anexa nr. 3, la punctul 2 „Informatică”, numărul curent 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6.	Păun Paul Andrei — vicepreședinte	Universitatea din București
-----	--------------------------------------	-----------------------------

16. La anexa nr. 3, la punctul 2 „Informatică”, numărul curent 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„7.	Pop Horia-Florin — președinte	Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj-Napoca
-----	----------------------------------	--

17. La anexa nr. 3, la punctul 2 „Informatică”, după numărul curent 9 se introduce un nou număr curent, numărul curent 10, cu următorul cuprins:

„10.	Barbu Tudor	Academia Română — Filiala Iași
------	-------------	--------------------------------

18. La anexa nr. 3, la punctul 3 „Fizică”, numerele curente 6, 8, 14 și 16 se abrogă.

19. La anexa nr. 3, la punctul 3 „Fizică”, după numărul curent 18 se introduc două noi numere curente, numerele curente 19 și 20, cu următorul cuprins:

„19.	Cristea Mihail	Universitatea Politehnică din București
20.	Stan Cristina	Universitatea Politehnică din București

20. La anexa nr. 3, la punctul 4 „Chimie”, numerele curente 1 și 14 se abrogă.

21. La anexa nr. 3, la punctul 4 „Chimie”, numărul curent 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2.	Deleanu Călin — președinte	Centrul de Chimie Organică «Costin D. Nenițescu» din București
-----	----------------------------	--

22. La anexa nr. 3, la punctul 4 „Chimie”, numărul curent 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4.	Dăneț Andrei Florin — vicepreședinte	Universitatea din București
-----	---	-----------------------------

23. La anexa nr. 3, la punctul 4 „Chimie”, după numărul curent 16 se introduc două noi numere curente, numerele curente 17 și 18, cu următorul cuprins:

„17.	Hurduc Nicolae	Universitatea Tehnică «Gheorghe Asachi» din Iași
18.	Marin Luminița	Institutul de Chimie Macromoleculară «Petru Poni» — Iași

24. La anexa nr. 3, la punctul 5 „Științele pământului”, numărul curent 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.	Codrea Vlad	Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj-Napoca
-----	-------------	--

25. La anexa nr. 3, la punctul 5 „Științele pământului”, numerele curente 5 și 11 se abrogă.

26. La anexa nr. 3, la punctul 5 „Științele pământului”, numărul curent 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„19.	Crețan Remus — președinte	Universitatea de Vest din Timișoara
------	---------------------------	-------------------------------------

27. La anexa nr. 3, la punctul 6 „Inginerie civilă și management”, numerele curente 8, 16, 19 și 21 se abrogă.

28. La anexa nr. 3, la punctul 6 „Inginerie civilă și management”, după numărul curent 23 se introduc două noi numere curente, numerele curente 24 și 25, cu următorul cuprins:

„24.	Moga Ligia Mihaela	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca
25.	Croitoru Cristiana Verona	Universitatea Tehnică de Construcții din București”

29. La anexa nr. 3, la punctul 7 „Ingineria materialelor”, numărul curent 7 se abrogă.

30. La anexa nr. 3, la punctul 7 „Ingineria materialelor”, după numărul curent 16 se introduce un nou număr curent, numărul curent 17, cu următorul cuprins:

„17.	Bejinariu Costică	Universitatea Tehnică «Gheorghe Asachi» din Iași”
------	-------------------	---

31. La anexa nr. 3, la punctul 8 „Inginerie chimică, inginerie medicală, știința materialelor și nanomateriale”, numerele curente 9 și 11 se abrogă.

32. La anexa nr. 3, la punctul 9 „Inginerie electrică”, numerele curente 1, 10 și 11 se abrogă.

33. La anexa nr. 3, la punctul 9 „Inginerie electrică”, după numărul curent 11 se introduc trei noi numere curente, numerele curente 12, 13 și 14, cu următorul cuprins:

„12.	Ciuprina Florin	Universitatea Politehnică din București
13.	Dincă Cristian	Universitatea Politehnică din București
14.	Enache Sorin	Universitatea din Craiova”

34. La anexa nr. 3, la punctul 10 „Inginerie energetică”, numărul curent 7 se abrogă.

35. La anexa nr. 3, la punctul 10 „Inginerie energetică”, după numărul curent 9 se introduce un nou număr curent, numărul curent 10, cu următorul cuprins:

„10.	Istrate Dumitru-Marcel	Universitatea Tehnică «Gheorghe Asachi» din Iași”
------	------------------------	---

36. La anexa nr. 3, la punctul 11 „Electronică, telecomunicații și nanotehnologie”, numerele curente 4 și 16 se abrogă.

37. La anexa nr. 3, la punctul 11 „Electronică, telecomunicații și nanotehnologie”, numărul curent 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11.	Vertan Constantin — vicepreședinte	Universitatea Politehnică din București”
------	------------------------------------	--

38. La anexa nr. 3, la punctul 13 „Inginerie aerospațială, autovehicule și transporturi”, numărul curent 11 se abrogă.

39. La anexa nr. 3, la punctul 13 „Inginerie aerospațială, autovehicule și transporturi”, după numărul curent 11 se introduce un nou număr curent, numărul curent 12, cu următorul cuprins:

„12.	Dragu Vasile	Universitatea Politehnică din București”
------	--------------	--

40. La anexa nr. 3, la punctul 14 „Ingineria resurselor vegetale și animale”, după numărul curent 24 se introduc două noi numere curente, numerele curente 25 și 26, cu următorul cuprins:

„25.	Oroian Mircea-Adrian	Universitatea «Ștefan cel Mare» din Suceava
26.	Imbrea Florin	Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului «Regele Mihai I al României» din Timișoara”

41. La anexa nr. 3, la punctul 16 „Inginerie industrială și management”, numărul curent 2 se abrogă.

42. La anexa nr. 3, la punctul 16 „Inginerie industrială și management”, numărul curent 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14.	Doicin Cristian-Vasile — vicepreședinte	Universitatea Politehnică din București”
------	---	--

43. La anexa nr. 3, la punctul 16 „Inginerie industrială și management”, după numărul curent 19 se introduc trei noi numere curente, numerele curente 20, 21 și 22, cu următorul cuprins:

„20.	Lile Ramona	Universitatea «Aurel Vlaicu» din Arad
21.	Dobrea Răzvan Cătălin	Academia de Studii Economice din București
22.	Purcărea Anca Alexandra	Universitatea Politehnică din București”

44. La anexa nr. 3, la punctul 17 „Inginerie mecanică, mecatronică și robotică”, numerele curente 7, 8, 12, 15, 18, 19 și 23 se abrogă.

45. La anexa nr. 3, la punctul 17 „Inginerie mecanică, mecatronică și robotică”, după numărul curent 27 se introduc trei noi numere curente, numerele curente 28, 29 și 30, cu următorul cuprins:

„28.	Rizescu Ciprian Ion	Universitatea Politehnica din București
29.	Ripeanu Răzvan George	Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești
30.	Munteanu Ligia	Institutul de Mecanica Solidelor”

46. La anexa nr. 3, la punctul 20 „Medicină”, numărul curent 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„22.	Covic Adrian	Universitatea de Medicină și Farmacie «Grigore T. Popa» din Iași”
------	--------------	---

47. La anexa nr. 3, la punctul 20 „Medicină”, numărul curent 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„24.	Hinescu Mihail-Eugen	Universitatea de Medicină și Farmacie «Carol Davila» din București”
------	----------------------	---

48. La anexa nr. 3, la punctul 20 „Medicină”, după numărul curent 27 se introduc șase noi numere curente, numerele curente 28, 29, 30, 31, 32 și 33, cu următorul cuprins:

„28.	Achimaș-Cadariu Patriciu-Andrei — vicepreședinte	Universitatea de Medicină și Farmacie «Iuliu Hațieganu» din Cluj-Napoca
29.	Beuran Mircea — președinte	Universitatea de Medicină și Farmacie «Carol Davila» din București
30.	Rogozea Liliana Marcela	Universitatea «Transilvania» din Brașov
31.	Clichici Simona Valeria	Universitatea de Medicină și Farmacie «Iuliu Hațieganu» din Cluj-Napoca
32.	Osiac Eugen	Universitatea de Medicină și Farmacie din Craiova
33.	Stanciu Carol	Academia Română — Filiala Iași”

49. La anexa nr. 3, la punctul 21 „Medicină veterinară”, numărul curent 11 se abrogă.

50. La anexa nr. 3, la punctul 21 „Medicină veterinară”, după numărul curent 11 se introduce un nou număr curent, numărul curent 12, cu următorul cuprins:

„12.	Dărăbuș Gheorghe	Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului «Regele Mihai I al României» din Timișoara”
------	------------------	--

51. La anexa nr. 3, la punctul 24 „Științe juridice”, după numărul curent 15 se introduc două noi numere curente, numerele curente 16 și 17, cu următorul cuprins:

„16.	Bădescu Mihai	Academia de Studii Economice din București
17.	Bercea Lucian	Universitatea de Vest din Timișoara”

52. La anexa nr. 3, la punctul 25 „Sociologie, științe politice și administrative”, numerele curente 12, 16 și 30 se abrogă.

53. La anexa nr. 3, la punctul 25 „Sociologie, științe politice și administrative”, după numărul curent 32 se introduc trei noi numere curente, numerele curente 33, 34 și 35, cu următorul cuprins:

„33.	Buzea Carmen	Universitatea «Transilvania» din Brașov
34.	Sandu Ștefan Antonio	Universitatea «Ștefan cel Mare» din Suceava
35.	Seceleanu Andra	Universitatea «Andrei Șaguna» din Constanța”

54. La anexa nr. 3, la punctul 28 „Psihologie, științe ale educației, educație fizică și sport”, numărul curent 4 se abrogă.

55. La anexa nr. 3, la punctul 28 „Psihologie, științe ale educației, educație fizică și sport”, după numărul curent 17 se introduce un nou număr curent, numărul curent 18, cu următorul cuprins:

„18.	Bădău Dana	Universitatea de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș”
------	------------	--

56. La anexa nr. 3, la punctul 29 „Filologie”, după numărul curent 13 se introduc două noi numere curente, numerele curente 14 și 15, cu următorul cuprins:

„14.	Câmpan Diana	Universitatea «1 Decembrie 1918» din Alba Iulia
15.	Dragomirescu Adina	Institutul de Lingvistică «Iorgu Iordan—Alexandru Rosetti» din București”

57. La anexa nr. 3, la punctul 30 „Filosofie”, numărul curent 1 se abrogă.

58. La anexa nr. 3, la punctul 30 „Filosofie”, numărul curent 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„5.	Mesaroș Claudiu — președinte	Universitatea de Vest din Timișoara”
-----	---------------------------------	--------------------------------------

59. La anexa nr. 3, la punctul 30 „Filosofie”, după numărul curent 9 se introduce un nou număr curent, numărul curent 10, cu următorul cuprins:

„10.	Huzum Eugen	Academia Română — Filiala Iași”
------	-------------	---------------------------------

60. La anexa nr. 3, la punctul 31 „Istorie și studii culturale”, după numărul curent 17 se introduc două noi numere curente, numerele curente 18 și 19, cu următorul cuprins:

„18.	Timotin Andrei	Institutul de Studii Sud-Est Europene din București
19.	Nicoară Toader	Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj-Napoca”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 6 septembrie 2018.
Nr. 5.048.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.990/2017 privind componența nominală a comisiilor de contestații ale Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare

În conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) lit. b) din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, aprobat prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 3.482/2016, cu modificările ulterioare, și ale art. 2 alin. (2) din Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 4.106/2016 privind componența nominală a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.990/2017 privind componența nominală a comisiilor de contestații ale Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 12 iunie 2017, se modifică după cum urmează:

— La punctul 5 „Științele pământului”, numărul curent 1 va avea următorul cuprins:

„1.	Seghedi Ioan — președinte	Institutul de Geodinamică «Sabba S. Ștefănescu» din București”
-----	------------------------------	--

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 6 septembrie 2018.
Nr. 5.049.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 38

din 4 iunie 2018

Dosar nr. 437/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Rodica Dorin	— pentru președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mădălina Elena Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 202/84/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Prevederile art. 76 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că, în măsura în care o creanță fiscală nu a

fost valorificată în procedura insolvenței din cauza omisiunii organului fiscal în a depune o declarație de creanță, printre efectele decăderii acestui creditor din dreptul de a-și realiza creanța se regăsesc și acelea că nu va mai putea uza de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, respectiv nu va mai putea emite o decizie de impunere care să cuprindă creanța împotriva debitorului său, anterioară deschiderii procedurii ?”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice — Cluj-Napoca și-a exprimat punctul de vedere; se arată, de asemenea, că la dosar au fost atașate jurisprudența în materie și opiniile judecătorilor din cadrul instanțelor de judecată naționale, precum și răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 7 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 202/84/2017, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Prevederile art. 76 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că, în măsura în care o creanță fiscală nu a fost valorificată în procedura insolvenței din cauza omisiunii organului fiscal în a depune o declarație de creanță, printre efectele decăderii acestui creditor din dreptul de a-și realiza creanța se regăsesc și acelea că nu va mai putea uza de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, respectiv nu va mai putea emite o decizie de impunere care să cuprindă creanța împotriva debitorului său, anterioară deschiderii procedurii ?”.

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

A. Hotărârea instanței de fond

2. Conform Încheierii civile nr. 281/C din 16.05.2012 pronunțate de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 2.321/84/2012, judecătorul-sindic a dispus deschiderea

procedurii generale de insolvență împotriva debitoarei societate comercială, termenul-limită fixat de către judecătorul-sindic pentru declararea creanțelor în procedura insolvenței fiind data de 30.07.2012, în acest interval de timp autoritatea fiscală nedeclarând nicio creanță suplimentară care să fie înscrisă în tabelul de creanțe.

3. La data de 19.12.2016, procedura de insolvență s-a închis, având în vedere că societatea reclamantă și-a îndeplinit toate obligațiile stabilite prin planul de reorganizare.

4. În urma controlului efectuat de inspectorii fiscali din cadrul Direcției generale a finanțelor publice — administrația județeană a finanțelor publice asupra documentelor financiar-contabile puse la dispoziție de reclamantă, s-a stabilit suplimentar o bază impozabilă de 732.474 lei, aferentă perioadei 1.04.2012—30.09.2015.

5. Prin Decizia de impunere F-SJ nr. 62 din 22.03.2016 s-au stabilit în sarcina reclamantei mai multe obligații fiscale de plată, reprezentând impozit pe profit suplimentar, aferent perioadei fiscale supuse controlului, această decizie fiind comunicată societății reclamante la data de 28.03.2016.

6. Împotriva deciziei sus-menționate reclamanta a formulat contestație administrativ-fiscală, înregistrată la data de 18.04.2016 cu nr. 10.230, prin care a solicitat anularea în parte a deciziei de impunere, în sensul înlăturării impozitului pe profit aferent sumei de 628.549,35 lei.

7. În motivarea contestației s-a arătat că suma de 628.549,35 lei este aferentă perioadei anterioare deschiderii procedurii insolvenței și, prin urmare, era necesar ca pârâta să se înscrie la masa credală, întrucât baza impozabilă stabilită suplimentar de către organele de inspecție fiscală privește luna aprilie 2012, iar creanța arătată este născută anterior deschiderii procedurii insolvenței, nefiind vorba despre creanțe curente.

8. Prin Decizia nr. 832 din 23.12.2016 emisă de Direcția generală regională a finanțelor publice a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată de societatea reclamantă, împotriva acesteia și a Deciziei de impunere F-SJ nr. 62 din 22.03.2016 societatea formulând acțiunea ce face obiectul dosarului *pendinte*.

9. Prin Sentința nr. 845 din 5.05.2017, Tribunalul Sălaj a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată formulată de societatea reclamantă.

B. *Calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de fond*

10. Împotriva acestei sentințe a formulat recurs societatea reclamantă, din cuprinsul sesizării nerezultând motivele invocate de acesta.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

11. *Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2006):*

„Art. 76. — (1) Cu excepția cazului în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 7, titularul de creanțe anterioare deschiderii procedurii, care nu depune cererea de admitere a creanțelor până la expirarea termenului prevăzut la art. 62 alin. (1) lit. b), va fi decăzut, cât privește creanțele respective, din dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor și nu va dobândi calitatea de creditor îndreptățit să participe la procedură. El nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase.

(2) Decăderea va putea fi invocată oricând, de orice parte interesată, pe cale de acțiune sau excepție.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

12. Recurenta-reclamantă a apreciat că obiectul litigiului este în strânsă legătură cu întinderea și efectele art. 76 din Legea nr. 85/2006, întrucât creanța fiscală este aferentă unei perioade anterioare celei de deschidere a procedurii de insolvență și, în perioada de insolvență a societății (anii 2012—2016), autoritatea fiscală a manifestat o stare de pasivitate, deși avea cunoștință de procedura insolvenței, astfel că aceasta este decăzută din dreptul de a mai întreprinde măsuri de revendicare a creanței în perioada de după închiderea procedurii de insolvență.

13. Intimata-pârâta a arătat că, dimpotrivă, în ceea ce privește creanța respectivă, nu prezintă relevanță cele statuate în procedura insolvenței, întrucât litigiul se soluționează cu luarea în considerare a procedurii stabilite prin Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), ne reprezentând relevanță în speță dispozițiile Legii nr. 85/2006, ambele fiind legi speciale. Indiferent de perioada supusă inspecției fiscale, sumele care au fost stabilite prin acte administrativ-fiscale trebuie supuse controlului legii speciale.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. *Cu privire la admisibilitatea sesizării*

14. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, arătând că:

— este legal investită cu soluționarea unei cereri de recurs, într-un litigiu având natura juridică a contenciosului administrativ-fiscal, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 10 din Legea nr. 554/2004, iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai recursului conform art. 20 din aceeași lege;

— sesizarea este făcută de un complet investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă;

— chestiunea de drept are caracter esențial, de lămurirea acesteia depinzând soluționarea pe fond a cauzei *pendinte*, deoarece, față de obiectul cauzei, de interpretare a raportului dintre dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (*Codul fiscal*), în vigoare la data emiterii actelor fiscale contestate, și cele ale Legii nr. 85/2006, depinde soluționarea pe fond a cauzei, respectiv să se stabilească dacă, în măsura în care s-a constatat că o creanță fiscală nu poate fi valorificată în procedura insolvenței, printre efectele decăderii creditorului din dreptul de a-și realiza creanța se regăsesc și acelea că nu va mai putea uza de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul de procedură fiscală, respectiv nu va mai putea emite o decizie de impunere care să cuprindă creanța împotriva debitorului său, anterioară deschiderii procedurii;

— problema de drept invocată este nouă, întrucât nu a fost identificată practică judiciară în materie care să conducă la concluzia că această chestiune a fost dezlegată jurisprudențial;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

B. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*

15. Instanța de trimitere menționează că punctul său de vedere referitor la problema de drept supusă dezlegării nu este unul unitar, fiind împărțit între cele două opinii exprimate de către părțile litigante, după cum urmează:

a) *Într-o opinie* se susține că din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Codul fiscal rezultă că, din punctul de vedere al raportului de drept fiscal, acestea au prioritate față de orice alte dispoziții din alte acte normative, astfel că organul fiscal, întemeindu-se pe aceste prevederi legale, ar fi îndreptățit ca, în urma inspecției fiscale efectuate în acest scop, să ia în considerare propria creanță împotriva debitorului, creanță care rezultă din acte administrative care nu au fost anulate, chiar dacă această creanță nu a fost valorificată în procedura insolvenței, nefiind înscrisă în tabelul de creanțe ca urmare a formulării tardive a declarației de creanță;

b) *Într-o altă opinie* se apreciază că deschiderea procedurii insolvenței/intrarea în faliment marchează începutul unei perioade fiscale speciale, o societate comercială, odată intrată în insolvență, având dreptul să achite datoriile sale anterioare doar în anumite condiții, cu respectarea ordinii și a procedurilor prevăzute de lege. Recuperarea creanțelor față de o societate în insolvență este guvernată de dispozițiile legii speciale, care reglementează o procedură colectivă, concursuală, ce are în vedere recuperarea creanțelor tuturor creditorilor, inclusiv recuperarea creanțelor fiscale.

16. În acest scop, legiuitorul instituie în sarcina titularului unei creanțe anterioare deschiderii procedurii obligația depunerii în termenul legal a declarației de creanță, neîndeplinirea acestei obligații producând efecte asupra însăși realizării acestei creanțe, în sensul că acest creditor nu va mai avea dreptul de a-și realiza creanța împotriva debitorului sau a membrilor ori asociațiilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare, ulterior închiderii procedurii.

17. Atât Legea nr. 85/2006, cât și Codul fiscal conțin dispoziții speciale, fiecare având propriul domeniu de reglementare, însă, în condițiile în care la procedura colectivă și concursuală prevăzută de aceasta participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței.

18. Ca atare, se poate aprecia că în cursul acestei proceduri speciale nu mai pot fi aplicate, în ceea ce privește activitatea societății debitoare, dispoziții contrare dintr-o altă lege, chiar dacă aceasta reglementează o procedură de stabilire a creanțelor fiscale, așa cum este Codul fiscal. Concursul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea celei dintâi, conform principiului *specialia generalibus derogant*. În acest caz, Codul fiscal reglementează procedura generală de stabilire a creanțelor fiscale, iar legea procedurii insolvenței reglementează procedura specială de recuperare a creanțelor față de o societate în insolvență.

19. Prin urmare, raportat la modalitatea de stingere a creanțelor față de o societate aflată în insolvență, se poate aprecia că se aplică cu prioritate dispozițiile Legii nr. 85/2006, organul fiscal neputând să își mai valorifice propria creanță neînscrisă în procedura colectivă, prin emiterea ulterioară a unei decizii de impunere în acest sens.

20. Instanța de trimitere a precizat că nu a identificat soluții pronunțate în această materie în jurisprudența sa ori a altor instanțe.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

21. Prin Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 20 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal și a stabilit că „Prevederile art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se interpretează în sensul că dacă s-a constatat, prin hotărâre definitivă, că o

creanță fiscală nu poate fi valorificată în procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2006, ca urmare a depunerii tardive a acesteia, aceeași creanță nu mai poate fi valorificată de organul fiscal în procedura soluționării cererii de rambursare a T.V.A., formulată de debitorul aflat în procedura insolvenței”.

22. De asemenea, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate deciziile, nepublicate, nr. 1.466 din 6 aprilie 2011 și nr. 1.690 din 18 iunie 2015, pronunțate de Secția comercială, respectiv Secția a II-a civilă, care se referă la aplicarea dispozițiilor legale supuse interpretării.

23. În considerentele Deciziei nr. 1.690 din 18 iunie 2015, instanța supremă a reținut că:

„(...) potrivit dispozițiilor art. 64 din Legea nr. 85/2006, creditorii ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii insolvenței sunt obligați să depună cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii, acest drept putând fi exercitat și de către creditorii ale căror creanțe nu sunt stabilite printr-un titlu. Mai mult, chiar și creditorii ale căror creanțe nu sunt scadente sau sunt afectate de condiție (existența lor nefiind, așadar, sigură) la data deschiderii procedurii au această posibilitate.

Sanctiunea neexercitării acestui drept este cea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, titularul creanței preexistente deschiderii procedurii dar care nu este înscrisă în tabelul creanțelor fiind decăzut din dreptul de a-și realiza creanța în timpul procedurii insolvenței și ulterior închiderii acesteia.

Rezultă, așadar, că pentru înscrierea unei creanțe în tabel nu este necesar ca aceasta să fie certă, lichidă și exigibilă, astfel cum susține recurenta, care își întemeiază afirmația pe dispozițiile art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006. Cererea de deschidere a procedurii insolvenței și declarația de creanță sunt două acte procesuale distincte, cu efecte diferite și pentru exercitarea cărora legiuitorul a prevăzut condiții distincte: pentru deschiderea procedurii insolvenței este necesară, într-adevăr, existența unei creanțe certe, lichide și exigibile de mai mult de 90 de zile și care să depășească valoarea-prag prevăzută de art. 3 pct. 12, în timp ce pentru depunerea declarației de creanță singura condiție pe care trebuie să o îndeplinească creanța solicitată este de a fi anterioară deschiderii procedurii insolvenței. Așadar, nu este necesar ca aceasta să fie constatată printr-un înscris și nici să fie exigibilă. (...)

În ceea ce o privește pe recurentă, dreptul care a făcut obiectul declarației de creanță respinsă de administratorul judiciar (și neînscrisă în tabelul creditorilor) și al cererii de chemare în judecată s-a născut anterior deschiderii procedurii insolvenței față de societatea intimată.

Așa cum s-a reținut pe baza probatoriului administrat în cauză, care nu mai poate fi cenzurat în recurs, la data de 22 aprilie 2009 viciile erau deja cunoscute de către recurentă (la această dată fiind depusă cererea de asigurare dovezi), la data de 20 mai 2011 viciile reclamate au fost reținute de către expertul desemnat de către instanță, iar cererea de chemare în judecată prin care se cere antrenarea garanției pentru vicii ascunse a fost depusă la data de 3 februarie 2011 la Judecătoria Sectorului 1 București.

Or, procedura insolvenței intimatei-pârâte a fost dispusă la data de 6 iunie 2011, acesta fiind și motivul pentru care soluționarea cererii de chemare în judecată a fost suspendată, de aici rezultând cu claritate cele arătate, în sensul că dreptul de creanță al recurente s-a născut anterior deschiderii procedurii.

Așadar, recurenta avea dreptul de a-și realiza pretențiile în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea unei declarații de creanță, la care să atașeze înscrise prin care să își dovedească pretențiile și, în cazul respingerii de către

administratorul judiciar a declarației de creanță, recurenta a avut posibilitatea de a contesta această măsură în fața judecătorului-sindic, urmând ca, în procesul care ar fi putut avea loc, să fie administrate toate dovezile pentru constatarea existenței creanței și a cuantumului acesteia (inclusiv expertiza care să stabilească existența viciilor), cu consecința înscrierii la masa credală.

Prin urmare, neînscriserea creanței în tabel a avut ca efect decăderea recurentei din dreptul de a-și realiza creanța ulterior închiderii procedurii.”

24. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu au identificat jurisprudență cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

25. Numai câteva instanțe au transmis hotărâri și/sau puncte de vedere, din analiza cărora se desprinde **o orientare cvasiunitară**, conform căreia, în măsura în care o creanță fiscală nu a fost valorificată în procedura insolvenței din cauza omisiunii organului fiscal de a depune o declarație de creanță, printre efectele decăderii acestui creditor din dreptul de a-și realiza creanța se regăsește și acela că nu va mai putea uza de mijloacele specifice de recuperare împotriva debitorului prevăzute de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, respectiv nu va putea efectua acte de executare silită în procedura reglementată de Codul de procedură fiscală, atât timp cât procedura concursuală de executare silită reglementată de Legea nr. 85/2006 nu s-a încheiat definitiv/irevocabil.

26. S-au pronunțat, respectiv au opinat în acest sens următoarele instanțe:

— tribunalele Hunedoara (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ), Sibiu (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ), Bacău (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal), Neamț (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), București, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Teleorman, Constanța (Secția a II-a civilă), Mehedinți (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), Galați (Secția de contencios administrativ și fiscal), Vrancea (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), Bihor (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal), Dâmbovița, Suceava, Brașov, Covasna, Călărași (Secția civilă — Sentința nr. 1.719 din 28 noiembrie 2013, rămasă definitivă prin Decizia nr. 5.372 din 25 iunie 2014 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal) și Mureș (Tribunal specializat în falimente — Sentința nr. 956 din 28 noiembrie 2016, rămasă definitivă prin neapelare);

— curțile de apel Galați (Secția de contencios administrativ și fiscal), Târgu Mureș și București (secțiile a V-a și a VI-a civilă și Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 5.372 din 25 iunie 2014).

27. S-a arătat în susținerea acestei orientări că, întrucât procedura insolvenței prevalează oricărei proceduri de executare silită, fie civilă, fie fiscală, organul fiscal poate stabili creanțe fiscale, însă nu poate participa la procedura insolvenței, în lipsa unei declarații de creanță depuse în termen, nici nu poate efectua o executare silită fiscală în paralel cu aceasta.

28. Omisiunea depunerii declarației de creanță de către organul fiscal atrage toate consecințele prevăzute de art. 76 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2006 [art. 114 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2014)], decăderea din dreptul de a-și realiza creanțele anterioare deschiderii procedurii împotriva debitorului sau a membrilor ori asociațiilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice, ulterior închiderii procedurii (cu excepția expres reglementată a condamnării debitorului pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori a stabilirii răspunderii pentru

efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase), având semnificația că nu mai pot fi stabilite, impuse și recuperate potrivit Codului fiscal și Codului de procedură fiscală aceste creanțe anterioare deschiderii procedurii.

29. Se consideră că nu există nicio diferență de tratament aplicată de legiuitor diferitelor categorii de creanțe sau creditori înscrise/înscrși în procedură, decăderea afectând toate categoriile de creanțe și toate categoriile de creditori, neexistând vreo rațiune pentru a fi operată o diferență de tratament de către instanțe în aplicarea art. 76 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 [art. 114 alin. (1) din Legea nr. 85/2014].

30. Ca lege specială, Legea nr. 85/2006 (Legea nr. 85/2014) include drepturi specifice în procedura insolvenței pentru toate categoriile de creditori și sancțiuni specifice (precum cea avută în vedere de art. 76, respectiv art. 114) aplicabile în egală măsură tuturor creditorilor pentru omisiunea depunerii declarației de creanță. Acolo unde legiuitorul a dorit să opereze o diferență de tratament pentru creditorii fiscali, a făcut expres acest lucru, precum în ipoteza avută în vedere de art. 102 teza finală din Legea nr. 85/2014, care a dat posibilitatea organelor fiscale (creditorilor bugetari) să depună un supliment al cererii de admitere a creanței inițiale în ipoteza în care, ca urmare a desfășurării inspecției fiscale, se înregistrează creanțe suplimentare anterioare deschiderii procedurii împotriva debitorului.

31. Textul art. 102 teza finală din Legea nr. 85/2014 nu ar mai avea nicio finalitate sau rațiune, dacă s-ar admite că pentru categoria particulară a creditorilor fiscali nu ar opera decăderea instituită de art. 76 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 114 alin. (1) din Legea nr. 85/2014; tocmai pentru că operează această decădere, inclusiv în privința creditorilor fiscali, și consecințele acestei decăderi împiedică stabilirea ulterioară închiderii procedurii a unor creanțe fiscale privind perioada anterioară deschiderii procedurii, legiuitorul a dat posibilitatea creditorului fiscal să depună o declarație suplimentară de creanță prin art. 102 teza finală din Legea nr. 85/2014.

32. Pentru materializarea acestei posibilități, legiuitorul a impus și o obligație legală creditorilor fiscali — de a efectua inspecția fiscală și de a întocmi raportul de inspecție fiscală în termenul legal arătat de textul art. 102, rezultând cu claritate intenția de a da posibilitatea creditorului fiscal să verifice, în scurt timp după publicarea notificării deschiderii procedurii (maximum 60 de zile), existența vreunor obligații suplimentare de plată în sarcina debitorului, impunând efectuarea inspecției fiscale în termenul arătat, tocmai pentru clarificarea exactă a întinderii creanțelor bugetare privind perioada anterioară deschiderii procedurii.

33. Este adevărat că Legea nr. 85/2006 nu conține un text similar celui al art. 102 din Legea nr. 85/2014, însă clarificarea făcută de legiuitor prin aceste din urmă prevederi legale vine să prevină o interpretare în sensul că organele fiscale ar putea uza, ulterior închiderii procedurii, de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul fiscal și Codul de procedura fiscală.

34. Prevederile art. 1 alin. (3) din Codul fiscal, la care s-a făcut referire în cuprinsul încheierii de sesizare, conform cărora, în materie fiscală, dispozițiile Codului fiscal prevalează asupra oricăror prevederi din alte acte normative, în caz de conflict între acestea aplicându-se dispozițiile respectivului cod, nu sunt de natură a justifica o concluzie în sensul că prevederile Codului fiscal ar avea caracter special față de cele ale legii insolvenței, întrucât, astfel cum reiese din conținutul lor, ele se referă la celelalte prevederi legale în materie fiscală; or, Legea nr. 85/2006 nu este un act normativ în materie fiscală, ci

reglementează procedura insolvenței, astfel că nu poate fi înlăturată de la aplicare de dispozițiile Codului fiscal.

35. Chiar și în ipoteza în care creditorul bugetar ar uza de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, prin emiterea unei noi decizii de impunere care să cuprindă creanța anterioară deschiderii procedurii insolvenței, aceasta nu ar putea fi valorificată, întrucât, din momentul declanșării procedurii insolvenței, potrivit art. 36 din Legea nr. 85/2006, se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

36. Atât legea insolvenței, cât și Codul fiscal conțin dispoziții speciale, fiecare având propriul domeniu de reglementare, însă, în condițiile în care la procedura colectivă și concursuală prevăzută de aceasta participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței.

37. Așa fiind, din momentul deschiderii procedurii insolvenței, creanțele diferiților creditori, inclusiv cele aparținând creditorilor bugetari, creanțe născute anterior deschiderii procedurii, nu pot fi realizate/valorificate decât în cadrul procedurii desfășurate în condițiile Legii nr. 85/2006, cu condiția respectării termenelor imperative stabilite în legea insolvenței, deci nu pot fi realizate/valorificate potrivit Codul fiscal și Codului de procedură fiscală.

38. *O singură instanță*, Curtea de Apel Constanța, s-a exprimat în sens contrar orientării majoritare, apreciind că efectele decăderii creditorului fiscal din dreptul de a-și realiza creanța, conform art. 76 din Legea nr. 85/2006, vizează doar procedura de recuperare, nu și procedura de stabilire a creanței fiscale (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 214/CA din 26 februarie 2018).

39. S-a arătat că analiza problemei de drept enunțate trebuie să aibă ca punct de plecare împrejurarea că atât legea fiscală, cât și legea insolvenței sunt legi speciale, iar aplicarea lor se face diferențiat, în funcție de compatibilitatea celor două tipuri de norme, raportată la situația de fapt concretă.

40. De asemenea s-a susținut că trebuie avut în vedere că scopul enunțat al legii insolvenței este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, procedura colectivă fiind procedura în care creditorii recunoscuți participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege (art. 2 și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 85/2006).

41. Dacă pentru creditorii de drept comun această procedură presupune, în anumite situații, atât stabilirea, cât și realizarea creanțelor, pentru creditorul fiscal procedura insolvenței reprezintă doar o procedură execuțională, care, odată deschisă, devine obligatorie pentru realizarea creanțelor stabilite prin titlurile de creanță fiscale.

42. Cu alte cuvinte, procedura insolvenței exclude procedura de executare silită reglementată de Codul de procedură fiscală.

43. Nu se poate spune același lucru în ceea ce privește procedura de stabilire și impunere a creanțelor fiscale, procedură aflată în competența exclusivă a organului fiscal.

44. Deschiderea procedurii de insolvență nu poate să împiedice stabilirea creanțelor fiscale (emiterea deciziilor de impunere) pentru sume datorate de debitorul în insolvență anterior deschiderii procedurii, având în vedere că sancțiunea decăderii, prevăzută de art. 76 din Legea nr. 85/2006 pentru situația în care declarația de creanță nu a fost depusă în termen, privește doar dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor și de a dobândi calitatea de creditor îndreptățit să participe la procedură, deci dreptul de a-și valorifica respectiva creanță în

cadrul procedurii de insolvență și, implicit, și după închiderea procedurii.

45. Prin urmare, decăderea nu se referă la dreptul de a emite titlul de creanță, drept ce intră sub incidența legii de procedură fiscală sub aspectul termenelor de prescripție, cu atât mai mult cu cât chiar în art. 76 se prevede că imposibilitatea creditorului, care a depus tardiv declarația de creanță, de a-și realiza creanța împotriva debitorului sau a membrilor ori asociațiilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii comportă și o excepție, respectiv situația în care debitorul a fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori i s-a stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase.

46. Or, tocmai această excepție întărește ideea că deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul creditorului fiscal de a stabili creanțe pentru perioada anterioară deschiderii procedurii, ci doar dreptul de a valorifica acele creanțe în cadrul procedurii de insolvență.

47. Legalitatea unei decizii de impunere se verifică de instanța de contencios administrativ fiscal în raport cu legea fiscală, iar singura situație în care judecătorul de contencios fiscal trebuie să aplice legea insolvenței, deoarece chiar legea fiscală face trimitere expresă la această lege, este cea reglementată de art. 122¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 179 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „În cazul debitorilor cărora li s-a deschis procedura insolvenței, pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței se datorează dobânzi și penalități de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură”.

VII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

48. Instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în legătură cu dispozițiile legale supuse interpretării prin deciziile nr. 1.458 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012, nr. 149 din 21 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 2 mai 2012, și nr. 551 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 10 noiembrie 2016, respingând excepțiile de neconstituționalitate invocate cu privire la acestea.

VIII. **Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

49. Prin Adresa nr. 448/C/557/III-5/2018 din 18 aprilie 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

IX. **Raportul asupra chestiunii de drept**

50. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din același cod pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

X. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

51. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată că sesizarea este inadmisibilă, după cum se va arăta în cele ce urmează.

52. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt întrunite

cerințele de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, față de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, ce constituie temeiul sesizării.

53. Astfel, potrivit acestor dispoziții legale, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

54. Din cuprinsul prevederilor legale citate, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele (intră în această categorie hotărârile pronunțate într-un recurs în interesul legii și hotărârile preliminare).

55. În cauză, se constată că sesizarea analizată nu întrunește toate cerințele legale menționate, întrucât nu ne aflăm în fața unei probleme de drept noi, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja.

56. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, la cap. VI pct. 21 și 22, asupra modului de aplicare a dispozițiilor legale supuse interpretării Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin deciziile nr. 1.466 din 6 aprilie 2011 și nr. 1.690 din 18 iunie 2015, pronunțate de Secția comercială, respectiv de Secția a II-a civilă, ale căror considerente relevante au fost redată la capitolul sus-menționat.

57. Mai mult, așa cum s-a arătat mai sus, la cap. VI, prin Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018, publicată anterior redactării prezentei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și a stabilit că „Prevederile art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se interpretează în sensul că dacă s-a constatat, prin hotărâre definitivă, că o creanță fiscală nu poate fi valorificată în procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2006, ca urmare a depunerii tardive a acesteia, aceeași creanță nu mai poate fi valorificată de organul fiscal în procedura soluționării cererii de rambursare a T.V.A., formulată de debitorul aflat în procedura insolvenței”.

58. Constatând că problema supusă dezlegării în cauza respectivă vizează prioritatea aplicării — în cadrul procedurii de recuperare a unei creanțe fiscale împotriva unui debitor aflat în procedura de insolvență — între două norme cu caracter special, respectiv dispozițiile art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, pe de o parte, și dispozițiile art. 64 alin. (1)

și art. 76 din Legea nr. 85/2006, pe de altă parte, instanța supremă reține, prin Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018, că dintre cele două legi speciale aflate în concurs este aplicabilă cu prioritate Legea nr. 85/2006, care reglementează procedura insolvenței.

59. S-a reținut, în considerentele deciziei sus-menționate, că deschiderea procedurii insolvenței marchează începutul unei perioade fiscale speciale, în care recuperarea creanțelor împotriva unui debitor în insolvență este guvernată de dispozițiile legii speciale, care instituie în sarcina titularului unei creanțe născute anterior deschiderii procedurii obligația depunerii în termenul legal a declarației de creanță. Neîndeplinirea acestei obligații produce asupra realizării creanței efectul prevăzut de art. 76 din Legea nr. 85/2006, în sensul că respectivul creditor nu va mai avea dreptul de a-și realiza creanța împotriva debitorului, în timpul procedurii sau după închiderea acesteia, și nici împotriva membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare, în timpul procedurii și nici ulterior închiderii procedurii, cu excepția cazului în care debitorul a fost găsit vinovat de bancrută simplă sau bancrută frauduloasă sau s-a angajat răspunderea membrilor organelor de conducere pentru efectuarea de plăți sau transferuri frauduloase.

60. S-a reținut, de asemenea, că, deși legea insolvenței și Codul fiscal conțin, ambele, dispoziții cu caracter special, fiecare are propriul domeniu de reglementare și, în condițiile în care la procedura colectivă, egalitară și concursuală a insolvenței participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței în procesul de realizare a creanței. Pe cale de consecință, în cursul acestei proceduri speciale de insolvență nu mai pot fi aplicate, în ceea ce privește realizarea creanțelor, dispozițiile contrare dintr-o altă lege, chiar dacă aceasta reglementează o procedură de stabilire a creanțelor fiscale, așa cum este Codul fiscal; între legea specială și legea generală, prioritară este aplicarea celei dintâi, conform principiului *specialia generalibus derogant*.

61. Aceasta, întrucât Codul fiscal reglementează procedura generală de stabilire a creanțelor fiscale și de recuperare a creanțelor fiscale împotriva debitorilor care nu se află în situații speciale, cum este procedura de insolvență, iar Legea nr. 85/2006 reglementează procedura specială de realizare a tuturor creanțelor, inclusiv a creanțelor fiscale față de un debitor în insolvență.

62. Se constată așadar că Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept lămurește problema de drept ce face obiectul sesizării formulate de Curtea de Apel Cluj.

63. Nu în ultimul rând, se constată că jurisprudența instanțelor naționale și punctele de vedere exprimate de acestea cu privire la problema de drept supusă dezlegării, astfel cum au fost sintetizate la cap. VI pct. 26 și următoarele, deși anterioare Deciziei nr. 28 din 16 aprilie 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt *cvasiunitare*, în sensul soluției pronunțate prin această decizie (o singură instanță exprimându-se în sens contrar), neexistând așadar, nici măcar la data formulării sesizării, premisele apariției unei controverse asupra interpretării textului de lege în discuție și deci necesitatea preîntâmpinării unei practici neunitare cu privire la modul de aplicare a acestuia.

64. Având în vedere că problema de drept ce face obiectul sesizării a fost deja dezlegată de instanța supremă printr-o hotărâre prealabilă anterioară, se constată că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea procedurii privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

65. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 202/84/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Prevederile art. 76 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că, în măsura în care o creanță fiscală nu a fost valorificată în procedura insolvenței din cauza omisiunii organului fiscal în a depune o declarație de creanță, printre efectele decăderii acestui creditor din dreptul de a-și realiza creanța se regăsesc și acelea că nu va mai putea uza de mijloacele specifice de stabilire, impunere și recuperare reglementate de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, respectiv nu va mai putea emite o decizie de impunere care să cuprindă creanța împotriva debitorului său, anterioară deschiderii procedurii ?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iunie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

